

שם הוסיף טעם: כיון שההקפה היא חלק מחובת הנענועים, וכבר הלולב והאתרוג בידו, שכבר נענע בהם, מקיף בהם מיד, משום מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה.

ובספר "נהר מצרים" כתב שכן המנהג פשוט במצרים להקיף התיבה בקריאת ההושענות מיד כשמוציאים ס"ת מן ההיכל לקריאת חובת היום, וכמנהג עיר הקודש ירושלים ת"ו, והוא המשובח ועומד מלהקיף אחר ההפטרה או אחר מוסף. וכ"כ בנוה שלום- מנהגי נא-אמון ומצרים: פה המנהג לומר ההושענות ולהקיף התיבה אחר ההלל תיכף. והוא מנהג ותיקין. וכ"כ בנתיבי עם סי' תר"ס, וכ"ה במנהגי "בית יעקב" לר' אליהו מני ז"ל אשר בחברון. וכ"כ השומר אמת סי' כ"ט שאף שמנהג מקומו טראבלס היה לעשות ההקפות אחר מוסף, שינו מנהגם כאשר ראו טוב מנהג ירושלים ת"ו לעשותו תיכף אחר ההלל, כמנהג ארץ ישראל.

והרב יעקב רקח ז"ל בספרו שלחן לחם הפנים סי' תר"ס הביא את שתי שיטות הפשטנים כמובא בטור, ושפשט הטור והלבוש ומרן ומור"ם ז"ל לעשות ההקפות אחר מוסף. אלא שרבינו האר"י ז"ל דעתו להקיף אחר ההלל... כי הנענועים להמשיך הפנימיים, וההקפה להמשיך המקיף. ולכן צריך שיהיו סמוכים זה לזה בלי הפסק בינתיים. כמו שכתב כל זה בספר הכוונות, ובפרי עץ חיים, ובנגיד ומצוה, ובלחם מן השמים למהרי"ץ, ובמשנת חסידים וכו'". ע"כ. וכן מצאתי בפסקי מהרי"ץ: תימן — אות ל; שאחר ההלל יוציאו ס"ת ויאמרו הושענות וכן הוא המנהג פשוט מימי קדם. ע"כ.

קדיש תתקבל:

לנוהגים להקיף אחר מוסף הביא הטור מחלוקת הראשונים אם לאחר קדיש תתקבל אחר ההקפות או להקדימו. והב"ח כתב שמנהגם לאחר תתקבל אחר ההקפות, כדי שתחזור בקשת תתקבל צלותנא גם על תחנוני ההושענות, וכן היה מנהג הספרדים בליוורנו כמובא